

Хаджията вторачено се загледалъ въ тайнствения пѣтникъ, който започналъ по-свободно и разпалено да говори :

— Тегли и пици народа отъ тиранитѣ, които му пиятъ кръвѣта. Той трѣбва да се освободи, а за това сж нуждни дързостъ и самоотвержение, материални сръдства, голѣми жертви. Ние сме се заклели въ това. Всичко, всичко претеглихме, на всички мъжи се решихме, но работата не успѣва. Нѣма събудени българи. Чорбаджиитѣ, които могатъ много нѣщо да направятъ, си гледатъ алъшъ-вериша, женитѣ, децата, кжщитѣ, спокойствието, а ние се скитаме, като кучета. Дохаждатъ минути, когато бедитѣ умаломощаватъ и коравата душа.

Прехласнатиятъ отъ пламенната проповѣдь на непознатия, Казанлъшевъ трепва, вижда до себе си единъ бунтовникъ, който доминиралъ съ физическата си сила. Бликва топло родолюбиво чувство въ сърдцето на ханджията. Поржчва кафе, дава му да запали цигара.

— Моето име е Стефанъ. Казватъ ме още Караджата. Турцитѣ ме кръстиха Кючюкъ Стефанъ. Дошелъ съмъ тука да видя въ какво положение се намиратъ нашитѣ българи и дали ще може да се извърши нѣщо тая пролѣтъ.

При споменуване на това име, ханджията се омайва. Той знае за този легендаренъ юнакъ,